

[Undervisningsministeren.]

lig forandring i miljøgrundlaget for gymnasieungdommen, og at der vist aldrig er uddannet så mange fra arbejdergruppen til studenter som i disse år. At det så ikke er tilstrækkeligt mange, er en anden sag, men der er dog sket en meget væsentlig forøgelse.

Jeg tror, man skal erkende, at hvis man vil have denne større mulighed, så må man også i nogen grad kunne bygge sin uddannelse op selv. Det er selvfølgelig rigtigt, hvad fru Hanne Reintoft og fru Gunhild Due sagde, at det ikke er alt i gymnasieuddannelsen, der vil egne sig til dette; det kan gælde litteratur osv., men det, man navnlig efterlyser, er jo den pædagogiske uddannelse og evnen til at give sin viden fra sig, og den vil de pågældende jo ikke være fritaget for.

Jeg skal i øvrigt sige til fru Hanne Reintoft, at spørgsmålet om pædagogisk uddannelse af dem, der skal uddanne andre, naturligvis er meget væsentligt; det møder vi mange steder i vort uddannelsessystem, og det er et af de problemer, som må løses i de kommende år.

Til fru Bodil Koch vil jeg sige dette, at der med bestemmelsen om praktikledere vist er taget hensyn til en del af de administrative spørgsmål, der knytter sig til seminarieledeisen, og når fru Bodil Koch spørger, om det ikke var en mere levende vej at gå at lade lærere og elever komme med forslag til, hvorledes beføjelserne skulle være, vil jeg svare: jo, det må man gerne gøre, men jeg vil føje til, at der kan også være tilfælde, hvor direktiver og initiativer skal puffes ind udefra.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om støtte til tilvejebringelse af kollegier.

(Lovforslaget (nr. 112) findes i tillæg A. sp. 2305, fremsættelsen i tidenden sp. 2014).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Albertsen: Jeg er egentlig en lille smule i tvivl om, mod hvem jeg skal rette, jeg vil ikke sige skytset — det er sådan et voldsomt ord — men mine bemærkninger her indledningsvis. Naturligt er det selvfølgelig alene at tale til undervisningsministeren, ressortministeren, men det er jo nok muligt, at både finansministeren og økonomiministeren er medansvarlige.

Selv om lovforslaget ikke har paragraffer, hvor der udtrykkelig står, hvor mange kollegieboliger og kollegielejligheder der skal bygges her i landet, så er det trods alt denne lov, der giver grundlaget og direktiverne med henblik på retningslinjerne.

Den oprindelige lov fra 1963 fastsatte antallet; i 1966, da vi reviderede den, gik denne bestemmelse ud, således at dette kommer ind under rammen for de årlige bevillinger. Vi vedtog i 1966 en revision, som i realiteten kom til at indebære en forøgelse af kollegiebyggeriet fra ca. 1.000 lejligheder og kollegieværelser om året til ca. 3.000. Nu har denne lov virket i 3 år, og nu kommer ministeren og foreslår, at den skal forlænges uændret.

Da vi i 1966 drøftede sagen og havde et ret langvarigt udvalgsarbejde med studierejser og andet, var vi i udvalget enige om, at loven skulle til revision i denne samling. Jeg husker endog, at venstres ordfører, hr. Enggaard, stærkt understregede det rigtige i, at loven kom til revision netop om et par år. Nu er der altså gået 3 år, og nu foreslår ministeren uden videre, at loven skal forlænges, uden at der skal ske ændringer. Ja, man må i den forbindelse endog særlig understrege, at der jo ikke alene er tale om, at den frist, som loven fastsætter, er udløbet, men at der i den mellemliggende periode er sket en meget, meget betydelig udvikling inden for det område, loven har relation til. Antallet af de uddannelsessøgende, det gæl-